

ШУМАДИНЈА,

Л И С Т Њ 3 А

КЊИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази сваке Суботе. Цена е одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 62.

ЗАГОНЕТКА.

Чуйте браћо неко ново чудо!
Пре нег' што е Творацъ землю саздо,
И пре сунца и звездаца драги
Створио ме отацъ света благъ;
И одъ онда непрестано живимъ
Нит' се снажимъ нити опетъ старамъ.

Я не спавамъ нити се одмарамъ
Нити едемъ, нит' се разговарамъ
Живо нисамъ, али имамъ крила,
Съ кои летимъ брже него вѣла
Моћи немамъ, ал' царства обарамъ
Снаге немамъ ал' чудеса стварамъ;
Свака гордостъ, свака подла сила,
Свака радостъ и красота милъ
И прелести, све небесне сласти
Само стое текъ у мојој власти.

Докъ ме гледашъ невидишъ ме добро,
Негледашъ ме, тадъ ме видишъ добро
Ал' шта каза! негледашъ ме нигда
Нит' ме згледать мож' ти око нгда.
Чимъ се родинъ престанемъ да живимъ
Чимъ преминемъ текъ опетъ оживимъ
Прођемъ брзо а долазимъ споро
Кадъ отидемъ невраћамъ се скоро! —

Домишляни одте сада амо

Тешко ние — загонетка само. —

М. И. С.

Одгонетка у слѣдуюћемъ брою.

П У Т О В И С У Д Б И Н Е.

(Свршетакъ).

Витомиръ пакъ баца пружени му мачъ на землю и рекне: „Далеко е одъ мене та мисао, да по други путъ потегнемъ мачъ на Лилияниногъ отца. Ако сѣнь вашегъ сина, кога самъ я убио у праведной борби и у метежу битке, у којој судба крваве коцке баца, зактева осветителну жертву, онда ево преню моя, заботите мачъ у

њи. При издисаню я ћу васъ благосилати, што сте ме оной упутили, безъ кое би ми животъ био пустошно и неутѣшно пребивалиште. Изврши дакле, племенити Бориславе, твоє дѣло освете. — Но допустите ми найпре, племенита госпо, да вамъ изъ свегъ срца благодаримъ за материнску доброту и любовъ, кою сте до овогъ часа према мени осведочили.“ продужи Витомиръ, окрепнувши се Яри. „Я самъ ваше срце неисказано оскорбио, — но Богъ зна, а и ваше срце каже вамъ, да самъ я невинъ. Ви ме нећете проклињати, него ће те се са сажалѣнѣмъ сећати бѣдногъ Витомира, кои би за васъ радо и последню каплю крви пролио, но кои е гнѣвною судбиномъ избранъ, да вамъ оно, што вамъ е на свету наймилие, одузме. Садъ съ богомъ! и испуните умирућемъ јоштъ и ову последню желю: Положите руку вашу на мою главу, и молитe се Богу за мою грешну душу. Я ћу вашъ матерински благословъ однети вашој дѣци, еръ я ћу се съ нѣма скоро састати у блаженимъ предѣлима небесне красоте!“

Онъ на то клекине предъ ецаюћу Яриу. Ова га у najveћемъ тронућу хтеде са земљъ дићи и загрлити, — кадъ наеданпутъ падне нѣнъ погледъ на оголѣли вратъ Витомировъ, — она се препаве, као да е громомъ поражена и викне: „Милостиви Боже! — Ово е знакъ племена Астановића! — Ха, каква се слутня у души мојој порађа! Овакавъ знакъ имао е Вештинъ синъ Жарко, и јоштъ на томъ истомъ месту. Витомире, Витомире, чи си ти синъ?“

И Бориславъ тргне се уплашено, и приступи къ клекећемъ Витомиру и рекне са силнимъ волнованѣмъ душе свое: „Говори младићу! Одкуда си ти? Ние могуће, да е твой отацъ Бугаринъ био! У жилама твоимъ тече србска крвь.“

„Кои су прави родители мои били „одговори Витомиръ, „я незнамъ. Моє првашнѣ дѣтињство застрто е непробойномъ завѣсомъ. Я самъ дуго време држао оне честите душе, коє су ме одраниле и воспитале, за праве мое родитељ. Текъ на самртной постели одкрио ми е племенити Бугаринъ, пога самъ я отцемъ називао, да я нисамъ рођени нѣговъ синъ. „Ти си чудноватимъ начиномъ постао мое усвоиче,“ говораше онъ мени. „Први година мога брака я нисамъ имао дѣце, и текъ после 6 година обрадує ме Богъ съ едномъ ћеркомъ, кою смо я и моя покойна супруга као душу нашу любили. И претераномъ заръ любви према овомъ дѣтету сагрешили

смо се Богу; ерѣ онъ намъ одузме и ово единче наше, и то на онакавъ начинъ, кои е срце наше ужасомъ а душу неописаномъ скорби испуњавао. Служителѣ храма Србала язичника украду намъ дѣте, и опредѣле га на жертвеничку смртъ. Безмѣрна туга и очајавъ хтеде насъ уморити; и единствено утѣшения истините вѣре, съ коима е неки смирени ду'овникъ, кои е близу насъ сѣдио, наша срца ублажавао, давала су намъ јоштъ мало снаге и утѣхе. Едномъ поћемъ я забаве ради у ловъ, забасамъ далеко у шуму и наићемъ при повратку на колебу едногъ пустиньника, кога самъ я у пређашня времена често посѣћавао. Я се нисамъ могао уздржати, да и тада не свратимъ. Но како се я препанѣмъ, кадъ наићемъ светогъ овогъ мужа на самртной постелѣ. Край постелѣ нѣгове играше се едно мужко дѣте одъ 3 године дана. Лице пустиньника оживи мало, кадъ самъ я у колебу ступио. Онъ ме одма позна, пружи ми руку, и рекне ми, да самъ му добро дошао. На сажалѣванъ мое: што га у таквоме стану налазимъ, одговори онъ: да му се душа весели, што ће скоро на истину отићи; но да му при разстаню съ овогъ света јоштъ една велика скорбъ срце гризе, а то е брига: шта ће бити одъ оногъ дѣтета, кое е онъ у шуми избавио изъ руку едногъ нечовечногъ целата, кои е ово невино створенъ убити хтео на едномъ усамљеномъ месту. Я бацимъ погледъ мой на ово ядно сироче, кое е безбрижно и безазлено играло, нити му е душу разтрзала брига о будућности, а ово ме до срца троне. Тада ми улие Богъ мисао: да е можда провидѣние данасъ само збогъ тога упутило коракъ мой овамо, да я, бѣдни и уцвелѣни отаць, кои самъ јоштъ еднако оплакивао мою ћерку, наићемъ у замѣну за јоу едно красно дѣте, кое ће скорбъ мою заръ ублажити, и коме ћу я мою родителску любовъ да посветимъ. — Ова е мисао и намѣра у души мојој за кратко време сазрела. — Я изјавимъ пустиньнику мою тврду намѣру, рекавши му: Я самъ мое дѣте, а ово е дѣте свое родителъ изгубило, зато га я одъ данасъ присвајамъ као мога рођеногъ сина! — Смирени пустиньникъ насмеши се, притисне мою руку своје срцу и увѣравао ме е, да е садъ и последню на овомъ свету бригу са срце скинуо, и да ће онъ за ову утѣху, коју самъ му прибавио, призвати на мене благословъ вишнѣгъ творца. — И на овай начинъ добили смо те ми; ерѣ тай безазлени дечко био си ти, — ти си био наша највећа радостъ; ерѣ ти намъ бијаше замѣна за мило наше единче, кое намъ е злоудна судбина изъ наручия наши изтргла. — — — „То бију рѣчи мога умирућегъ поочима,“ заврши Витомиръ свое причанъ, „а о моме пореклу и отечеству неумемъ вамъ ништа више казати.“

„О, доста, доста!“ викне Јрна, „садъ ясно видимъ и познаемъ чудновате путове судбине. — О, мой Бориславе, я садъ ни најманъ више не сумњамъ, — ово е Вештинъ синъ Жарко. И какво чудновато испрекрштанъ догађая! — Оно женско дѣте, кое е украдено одъ Витомирови родителѣ, естъ по свой прилици Воляна, потоня жречица. Време, мѣсто и све околности слажу се подпуно са вѣстима, кое самъ я дознавала о Воляни, коју е моя сестра Вешта усвоила. — Тако су оба ова дѣтета неспитанимъ путовима судбине едно другомъ за замѣну служила и обое опредѣлени бију, да уцвелѣнимъ роди-

тельима утѣху и замену даду. Али нашто е кривудала судба тимъ чудноватимъ унакрстнимъ путемъ? — Ахъ! единствено на пропасть нашегъ дома и нашегъ порода, и да би се испунило страшно прорицањ старе Вуче!“

„Воляна, велите ви?“ прекине Витомиръ Јрни рѣчь, „она жречица, изъ чѣи самъ руку Лилянѣ избавио, — Воляна е, велите, изгубљено дѣте мои добри родителѣ?“

„Вѣроватно есте, али извѣстно ние, нити ће икада моћи бити,“ одговори Бориславъ; и окренувши се својој супруги, рекне јој јаснимъ гласомъ: Све околности подкреплюю твоје потврђиванъ, но я ипакъ нисамъ тврдувѣренъ, да е овай младић Вештинъ синъ. Та заръ се ние могло таково исто што догодити и пототку другогъ каквогъ Астановића?“

На то изиђе изъ гомиле войника, кои су се са Бориславомъ изъ Бугарске вратили, еданъ старъ и дивљегъ изгледа войникъ, и рекне:

„Племенити господару, я могу посведочити, да ваша супруга ние у заблуђеню, што она овогъ младића — показиваюћи рукомъ на Витомира, — „држи за сина свое сестре Веште!“

Господаръ одъ Ибра мѣрио е старогъ овогъ войника съ највећимъ удивленѣмъ; но овай продужи овако: „Ако е све то истина, што е овай младић садъ испричао, онда нетреба ни најманъ да сумњате, да е то вашъ по крви сродникъ Жарко, кога сте ви давно за мртва држали.“

„А чимъ ти можешъ посведочити, да су твоје рѣчи истините, и да твоје потврђиванъ ние лажно?“ запита Бориславъ войника далъ.

„Я ћу то посведочити съ признанѣмъ;“ одговори овай, „да самъ я онај исти, кога е некадъ стара вештица Вуча наговорила, да убиемъ невиногъ Жарка.“

„За име Бога, шта кажешъ ти?“ викне Јрна у највећој сметњи. „Заклињмъ те Богомъ истинимъ, кога страшанъ и праведанъ судъ ми у овоме часу познаемо и сносимо, заклињмъ те спасениемъ душе твоје, говори истину!“

„Тако ми блаженства мое душе, кое се надамъ у Бога получить,“ увѣраваше сѣди войникъ озбиљно и стално: „я нећу слагати! Богатомъ наградомъ и ласкавимъ рѣчима дао самъ се онда заварати одъ пакостне и лукаве Вуче, и примио самъ се тогъ богомракогъ дѣла, да едно невино дѣте, кое ме никадъ увредио ние, у тами густе шуме убиемъ. Пошто е паклени изродъ Вуча изтргла дѣте изъ наручия служавке и мени га у руке преда-ла, однесемъ га я далеко у шуму. Кадъ самъ хтео заботи маць у невинѣ прси, я се разжалимъ, кадъ е Жарко мале ручице пружио и жалостно ме погледао. Но при помислу на дату рѣчь примљеногъ на се обвезателства, и лакомъ на обећану сѣйну награду, угушимъ я то благородно чувство, и хтедо већ извршити крваво дѣло, — кадъ наеданпутъ изиђе преда-ме еданъ сѣди стараць, кои ми се у ономе часу чиняше као суштество вишега реда. Нѣгова седа, до пояса брада, беле, тихимъ ветромъ таласаюћи се власи, бледо упало лице и пустиньничко о-дѣло причинявало е, да е изгледао као какавъ духъ изъ

дарства превѣчности. Но изъ очию нѣгови сѣваше необична, жива ватра. Онъ дигне руку свою, и ревне ми величественимъ гласомъ: „Стани, несреѣниче!“ — Нѣговъ изгледъ и гласъ тако ме потресао, да ми е срце задржало, и душа у трепетномъ страу била. — „Одступи одъ богомрзке твоє намѣре!“ настави онъ по краткомъ ѣтаню, кадъ е видно, да самъ се я одъ ужаса скаменио, — „еръ ће те проклетство и казнь божия гонити на вѣки!“ — Као поразителни громъ звониле су ове рѣчи у ушима моимъ. Мени се учини, као да е еданъ Херувимъ сишао съ више и предъ мене стао страшно и угронително, као што ће некадъ анђели божии са пламенитимъ мачемъ стати предъ райске двери. Сва ме снага издаде, и самъ дрктао као пруть, и нисамъ више могао поднети огнѣвити погледъ пророка изъ пустинь. Я упустимъ дѣте на землю, и нагнемъ бѣжати, као да сви паклени дуси за мною у потеру взде. Али кадъ самъ се одъ страа мало повратио и опетъ силе и мисли прибрао, онда ми бияше, као да самъ душу мою изъ ноктию ѣваола изкушательна избавио, и я самъ се за среѣногъ и пресреѣногъ држао, што се нисамъ овимъ убитствомъ окаяо; — еръ никадъ ми душа рая видила неби.

„О, човече! каквимъ мелемомъ облажешъ ти мое устрелъно срце у најдрѣнѣмъ часу мога живота!“ рекне Ярна и притисне руку сѣдогъ војника прсима своимъ. „Я самъ оно, што ми е најмилие на земљи било — мою дѣцу, — изгубила, и остала самъ бѣдно овогъ свѣта створенъ, кукавна мати безъ утѣхе и надежде. Но посредствомъ тебе преблагъ е Богъ свалио съ душе мое стѣну, коя одъ толико веѣ година замуѣе све радости мое, — а та е стѣна: свѣсть крвне кривице мое. Богъ е праведанъ. Я нисамъ била достойна траюће материнске среѣе; еръ ову самъ я сестри мојой насилно одузела; зато ю е превѣчни уништио онда, кадъ е ова на вршкѣ своє била. Но Богъ е милостивъ и преблагъ. Онъ е видно мое тежко покаянъ и горко изпащанъ и подаро ми е предъ заодъ сунца мога страдателногъ живота то спокойство: да я нисамъ богомъ проклетъ грешница. Злу мою намѣру, кою Богъ суди, я самъ горко одужила губиткомъ мога највишегъ на овомъ свету блага, и я ѣу садъ спокойнѣе изчекивати смртни часъ; еръ садъ поуздаво вѣруемъ: да ће ме смръ сѣданити са моимъ дѣцомъ, коя се за награду свога невиногъ живота и на правди страдания, веѣ наслаѣваю милинама райскимъ и лице зрениемъ свєвишнѣга!“

Ярна уѣути затимъ мало, и молила се Богу тио и сузнимъ очима. Затимъ продужи овако: „Садъ е сва сумня уклонѣна! Бѣдни Витомире! оди, да те заграмъ, — ти си синъ мое несреѣне сестре Веште. Ти си у нѣжномъ твоємъ дѣтиньству осуѣенъ био, да будешъ убиенъ, и то збогъ тога, што е една баба прорицала, да ћешъ ти некадъ мою дѣцу утаманити. — Ахъ, ово се прорицанъ на жалость испунило и постало страшна истина, премда самъ я и моя паклени помагачи хтели да га осуєтимо грознимъ и богомрзкимъ злочинствомъ. — О, да бѣдногъ човеческогъ ума, кои себи ваображава, да мудро смишлѣнимъ мѣрама своимъ може обуставити текъ неумитне судбине! Судбина иде мирно своимъ путемъ, а ми, дѣца ништете и прашине, неможемо ту ништа учинити.

Шта е кадра мудрость слабомоѣни люди учинити противъ промисла и намѣре божие? — Оно, што самъ се я трудила предупредити крвнимъ злочинствомъ, ипакъ се збило. О, младићу, твоє рука дѣцу мою убила. Судбина те е гонила по чудноватимъ путовима, тако, да си ти најпосле морао извршити оно, што самъ се я трудила предупредити крвнимъ дѣломъ! Но ти си чистъ и невинъ; я единствено себе саму окривити могу. Да самъ се я онда, кадъ ме е ужасно оно прорицанъ готово до очаянн довели, те самъ саизволила на богомрзко убиство, — вишнѣмъ творцу обратила, и са скромнимъ молитвама и безусловномъ оданосѣу, будућность мою положила у нѣгове отеческе руке, у место што самъ я сама будућность мою грознимъ средствама по мојой вољи управљати хтели — ахъ, данасъ би можда све другчѣе било, и данасъ би можда две среѣне породице проводиле сладке дане у любви и среѣноме спокойству у зидинама овогъ гордогъ замка, у комъ се садъ разлеже лѣкъ несреѣни родителя и влада ужасъ и суморна скорбь! — Садъ Бориславе, казуй! можешъ ли ти јошъ зактевати смръ овогъ младића, можешъ ли ти јошъ мрзити овогъ бѣдногъ, кои е, гонѣнъ по мрачнимъ стазама наизбѣжне судбе, учинио неотице оно, што намъ е срцу самртну болу задало и што насъ е за навѣкъ оскорбило?“

Господаръ одъ Ибра бияше силно потрешенъ. Онъ тио приступи Витомиру, пружи му десницу и рече: „Я ти праштамъ, сине мой. Дай да будемо приятельми, и да као люди мужественно сносимо нашу несреѣу!“

И са сузнимъ очима загрле се помирени противници, а и сви околостоеѣни едали су у гласъ; па и сами дивљи и сурови војници, кои су у непријателској земљи били равнодушни према стострукимъ бѣдима ужасногъ опустошительногъ рата, нису се могли уздржати одъ суза.

Одъ силне туге и толики удара скорби и несреѣе, разболе се Ярна оногъ дана, кадъ е нѣна единца Лилина сараѣна, врло опасно, и небо е услѣшало нѣне топле молитве и смиловало се на ню, те е по краткомъ боловану овај трудни и бѣдни животъ заменила съ болшимъ, вѣчнимъ животомъ. Она е умрла радостно и са скромномъ оданосѣу, и сараѣна е поредъ нѣне несреѣне Лилине. А господаръ одъ Ибра, Бориславъ, кои е ню за неколико само година преживио, оставио е ибарски замакъ, гди му е сваки предметъ тужне опомене подгревао, и отишао е у свой други замакъ Сятницу. Онъ е наредио, да Витомиръ буде господаръ одъ Ибра. Но за Витомира нису земна блага и блескъ славе и силе имали никакву дражестъ; еръ нѣгово највише благо застирала е тама леденогъ гроба, а животъ нѣе му никакве друге чаре подавао. Нѣму е омрзнуо животъ; но онъ нѣе хтео богомрзкимъ убитствомъ себи смръ задати, за којомъ е толико чезнуо. Юначко нѣгово срце јошъ еданпутъ запламти храбросѣу, и у прсима нѣговимъ породи се силна желя, да тражи опасности, кое ће га неизбежно морати у ждрла смрти сурвати. Но она нѣгова чезня нѣе га одвлачила у метежъ крвави боева, гди се люди као дивљи зверони колю и разтрзаю, онъ е себи сасвимъ друго полѣ борбе и опасности изабрао. Онъ се опрости са тронутимъ Бориславомъ, и пошто се у едномъ манастиру предуготовио за свой нови животъ, отиде онъ, као

неустрасими проповѣдникъ слова божияго, у планинске предѣле, куда юшть небяше продрла светлость христьянства, да тамо заслеплѣнимъ язичницима спасоносно науку истине проповѣда, па и самъ тако мученички венаць получи. Но после чуда! Нико ние смео дрзнути, да дигне руку на неустрашимогъ проповѣдника, ерь и найтврѣа и найсуровия срца бияу савладана силнимъ убѣдительнимъ говоромъ Витомировимъ, и онъ е ту радость доживио, да су читава племена одъ старе вере одпала, и да се на разоренимъ храмовима блистао стасоносни креть, символъ истине. Тако е доспео Витомиръ после неколико година трудногъ, но плодомъ увенчаногъ путована и у планине приштинеке и килвайске, гди му е такође, и премда у борби съ великимъ опасностима, испадо за рукомъ, да язичничке планинце христовой науци приклони. Но овде се окончало нѣгово богоугодно дѣйствованѣ; ерь ту се онъ сурвао съ єдне стѣне и сломио ногу тако, да е постао сасвимъ неспособанъ за даль путованѣ. И садъ науми онъ, да проведе остали свой животъ као пустыньникъ, и будући се онъ налазио башъ у оногъ предѣлу, кои му е изъ преѣашњи времена, кои су тако важне за нѣга догаѣае у себи садржавале, врло добро познать био, — то е онъ пештеру, изъ кое в негда сужну Лилянну избавио, избрао за обиталиште. Кадъ се годъ одъ послова свои одмарао, занимао се духъ нѣговъ са тужнимъ, но уєдно и сладкимъ опоменама. Та овде е нѣгова Лиляна страдала и безнадежно изчекивала избавлѣнѣ; — и онъ е дакле хтео тако исто да се пати, и да изчекуе избавленѣ одъ земальски бѣда, — но не са страомъ и клонулимъ духомъ, него са силномъ у Бога вѣромъ.

Но поредъ дика драге му Лиляне, заносиле га мисли нѣгове често и на несрећну Волянѣ. Юшть прве ноћи, кою е провео у пештери, чуо е онъ неки чудновати жуборъ и шумъ, кои као да долазаше изъ дубльине провале потока, и кои се завршивао као тужни човечии гласъ. Кадъ е сутраданъ питао планинце тога предѣла, одкудъ тай гласъ, одговоре му они: да е то гласъ грозно пропадне жречице Воляне. Витомиръ се при овомъ имену, кое одавно већ ние чуо, стресе, упита за нѣну судбину, и дозна одъ нѣи, да се е она, незнано зашто, сурвала са врлетне стѣне у бездани потокъ. — Алъ, пустыньникъ Витомиръ знао е врло добро узрокъ тогъ нѣногъ поступка, и оплакивао е често у тишини судбу нѣну. Свакадъ, кадъ е годъ у поноћно гауво доба чуо тужно ецанѣ у дубльини мрачногъ потока, падао е Витомиръ на колена, и молио се Богу за покой и спасенѣ душе бѣдне язичнице. Найпосле умукне онай гласъ за навѣкъ, и Витомиръ е у томъ сладкомъ убеѣеню, да е Богъ молитву нѣгову услѣшао, живио юшть неколико година, и лака спокойна смрътъ узнесе душу нѣгову у предѣле вѣчне красоте. — Задуго су обитатели околни планина кое е онъ христовой вѣри обратио споминяли нѣгово име са почитанѣмъ и благодарношчу.

М.

Издае Любомиръ Ш. Ненадовићъ.

У Кнѣгопечатњи Княжества Србскогъ.

М р в и ц е.
Избавитель живота. Еданъ селякъ дошао е у Берлинъ, прияви се мѣстной полиции, и између нѣга и полицие заметне се слѣдуюћи разговоръ!

Полицай. „Шта зактевашъ ти?“

Селякъ. Я самъ дошао, да васъ замолимъ, да ми идате награду, коя е одреѣена за оне, кои коме животъ спасе, а у єдно да ми дате ону сребрну медалю кономъ се у таквомъ случаю избавитель живота украси сме.“

Полицай. Шта, ти си некомъ животъ избавио? — казуй! — коме? — кадъ? — гди — како?“

Селякъ. Дозволите ми господине, да вамъ тай чудновати догаѣай просто и кратко, као што е по реду било и причамъ. Синоћъ, кадъ самъ се изъ єдногъ веселогъ дружства подоцне кући враѣао, нанесеме путъ на стару ћуприю. Текъ што самъ неколико корака по нѣой ишао, — ал' єдна трула даска попусти, — я пропаднемъ унутра, но уватимъ се за єданъ стари зрхрѣанъ ексеръ, и тако самъ био до плећа у води. Горе се нисамъ могао узпужати, — а овамо опеть слабъ ексеръ све се више савио! У овомъ очаятелномъ положеню я упустимъ ексеръ, запливамъ, срећно я изиѣемъ на обалу и — избавимъ тако мой животъ са опасношчу собственогъ могъ живота!“

— Еданъ индиански поглаваръ бияше на свадби кодъ єдногъ богатогъ, 60 година старогъ Енглеза, кои е узео младу девојку одъ 17 година за жену. Кадъ е домаћинъ запитао простодушногъ Индианца, како му се веселѣ и нѣгова невеста допада, одговори му онай: Све е лепо, веселѣ е прекрасно, а и ви сте врло красанъ човекъ; но я велимъ, да би ваша супруга болъ погодила, да е узела два мужа, свакогъ одъ 30 година; ерь и то чини 60 година.“

— На єдномъ балу, на комъ е било и неколико морски офицера, упита єданъ одъ нѣи, кои бияше подпоручикъ, свою играцицу, показиваюћи прстомъ на єдну другу женску, коя се одликовала високимъ и виткимъ стасомъ: „Ко е она Фрегата?“ (Фрегата значи ратну лађу одъ два боя). Играцица нѣгова, коя бияше присна приятельница оне велике даме, одговори истина своје играчу; но по свршеной игри то јој први посао бияше да отиде својој другарици а да јој каже, како е ню морски офицеръ назвао. Подпоручикъ, коме се пакъ она висока дама при свемъ томъ яко допала, замоли исту при почетку друге игре, да съ нѣиме игра, но добѣ одъ нѣ слѣдуюћи одбияюћи одговоръ: „Господине, Подпоручикъ немоме управляти єдномъ фрегатомъ, зато е нужданъ баръ капетанъ; я збогъ тога морамъ молбу вашу одбити.“